(המשך מעמוד 27)

שור מתאים יכולה להשיג הישגים מרשימים מבלי להזדקק לפיברוקים גסים.

אין היא זקוקה לניהול לוחמה פסיכולוגית באמצעות הדלפות כוזבות לאמצעי־התקשורת, כפי שקרה בפרשת אבו־חצירא. אין היא זקוקה לביום שיחזורים מפוברקים, כפי שעשתה בפרשת רצח רחל הלר בחיפה ורצח אלי בעדש בנתניה. אין היא זקוקה להעלמת עובדות, כמו בפרשת סלומון אבו בתל־אביב. אין היא זקוקה אף לפריצה בלתי־חוקית למיבנה, כמו בפרשת הרצח הכפול בתל־אביב.

נהפוך הוא: שיטות אלה של זדון מישטרתי לא באות אלא לחפות על חוסר־יעילות וחוסר־ציות, משכי־רות עוזבות ומילחמות פני־מיות.

בחממה של אי־חוקיות יכול להצליח גם מי שאינו מוכשר ל־שום דבר, מילבד עינוי עצירים. הריסת החממה הזאת, והכנסת אוויר צח למיסדרונות המישטרה, הן תנאים מוקדמים להבראה.

■ ■ ■

איך להבריא: איך לעצור את הסרטן הזה ולהציל את הגוף?

?שם כך דרוש מטאטא ברזל של חוקיות.

יש לבטל לאלתר, ולחלוטין, את כל מערכת החקירה והשיפוט ה־פנימיים של המישטרה.

שוטר שפרח — מקומו אך בספסלי־הנאשמים, כמו כל פושע אחר — ויותר ממנו.

מי שנשבע לשקר בבית־המיש־פט — ולא חשוב אם זה קרה בעת בקשה להוצאת פקודת־מעצר או בעת מישפט רצח — מקומו בבית־סוהר, במקומו של האיש שאיתו נצא השוטר להכניס אל מאחורי סורגים.

מי שזייף ראיות, סחט הודאות מדרכים בלתי־כשרות, פיברק שי־רים, העלים עובדות — מקומו שם.

כל שוטר או קצין, עד לדרגה גבוהה ביותר, שנתן יד לשיטת פסולות, או שידע עליהן ועצם עין, או שהצדיק אותן אחרי מע־שה — דינו אחד: לעוף מן ה־מישטרה, ומייד.

דרושה הקמתה של ועדת־חקירה ממלכתית, על פי חוק ועדות־החקירה, שתחשוף את כל הפרשות האלה, תזי־הה את האחראים לזה מ־בחינה פוליטית, מוסרית וי־בוסרית, ותקבע הנחיות לי־יהוד כללי של המישטרה, הן המסד ועד הגג.

כפי שהערנו בשבוע שעבר ב־בועון זה — מדינה, שהקימה דת־חקירה ממלכתית לחשיפת שחיתות בספורט, חייבת לנקוט צד זה כאשר מדובר במוסד ש־כל כולנו, כל אזרחי המדינה, לוי בידו לשבט ולחסד. וכי מי איתנו בטוח שלא יפול מחר בידי קר חסר־מצפון, אשר יפברק דו ראיות, יענה אותו בכלא, מיד נגדו עדות־שקר?

■ ■ ■

כדבים אכזו את בשרה של איובל, שפיברקה הוכחות ב־שפטו של נבות היזרעאלי.

אינני מבקשים לשלוח כלבים לאכול את בשרו של איש. הטיהור דרוש.

ולא תהי כאיזבל מישי־ת־ישראל!

במדינה

העם

בירה ומצב־רוח

כמו האוסטרלים לפני ארבעים שנים, הראו הסקוטים ליהודים איך אפשר לשמוח — בעזרת האלכוהול

הסקוטים באו, ראו, ניצחו, שתו והלכו.

לוותיקים הזכירה הפלישה ה־סקוטים את הימים הגדולים ברא־שית מילחמת־העולם השניה, כא־שר הגיעה לארץ אוגדה של חיי־לים אוסטרליים. ה„אוסים", שהיו פרוי־ישראליים (ואנטי־ערביים) מסורתיים, עוד מימי מילחמת־העולם הראשונה, כרתו מן הרגע הראשון ברית־נישואין עם היישוב היהודי.

במשך כמה שבועות של ירח־דבש סוער השתוללו האוסטרלים מגודלי־הגוף ברוח טובה בתל־אביב, הפקיעו עגלות־נפט רתומות לסוסים, פיזרו מטבעות לילדים, התנדנדו שיכורים על שפת־הים של תל־אביב. הכל אהבו אותם, והם אהבו את הכל.

הפלישה של חובבי־הכדורגל ה־סקוטיים בשבוע שעבר היתה מ־עין חזרה־זוטא על אותו מחזה. הסקוטים העליזים הרעישו את תל־אביב, שתו, ניסו להתחיל עם ה־בנות, שתו, למדו כמה מילים ב־עברית, שתו, שרו ושתו (ראה ממסיבה למסיבה).

מי שחשש מפני מהומות, הרי־סת בארים וקטטות של גילופין — יכול היה לנשום לרווחה. גם בהיר־תם שיכורים הסתפקו הסקוטים, במיקרים קיצוניים, בהרמת חצא־יותיהם ובהצגת ערוותם — גילוי בוטה של חיבה טובת־לב. לא היו תקריות שליליות.

לאזרחי ישראל חמוצי־הלב, המקטרים תמיד, שאינם יודעים לעלוז ולשמוח גם בפורים ובימי־העצמאות, נתנו הסקוטים שיעור של עליזות ספונטאנית. האלכוהול, שאינו מקובל על היהודים, עזר.

הממשלה

לגמור ולספר לחברים

המדינאי הישראלי דומה למאהב הישראלי: האבר העיקרי שלו הוא הפה

אחת ההלצות הישראליות האו־תנטיות ביותר שואלת: „מדוע גומר הגבר הישראלי כל־כך מהר?" התשובה: „מפני שהוא צריך לרוץ ולספר לחברים."

אין הבדל בין הגבר הישראלי ובין המדינאי הישראלי. כוח־הבי־צוע של שניהם נופל בהרבה מ־כוח־הדיבור שלהם. האבר העיק־רי של שניהם הוא הפה.

רק „רבורט". בשנות ה־30 התלונן מדינאי מצרי על פגישה חשאית שהיתה לו עם נציג המח־לקה המדינית של הסוכנות היהו־דית. היה זה אליהו ששון, אבין של משה ששון, המייועד עתה ל־תפקיד שגריר ישראל במצריים.

התלונן המצרי: „ששון ביקש לקיים עימי פגישה. הסכמתי, ב־תנאי שהפגישה תהיה חשאית. נפ־גשנו ולא הגענו לשום סיכום. אחר־כך ישב ששון וכתב רבורט (רפורט — דו"ח באנגלית). ה־רבורט הודלף לעיתונות. נגרם לי נזק ציבורי עצום. הקיצוניים תק־פו אותי בשצף־קצף. וזאת היתה התוצאה היחידה של השיחה."

מסקנתו אז: „לא כדאי להי־פגש עם אנשי הסוכנות."

מאז למדו מדינאים רבים כי זה נכון גם לגבי יורשיהם של אנשי הסוכנות — אנשי צמרת ישראל.

הפגישה שלא היתה. בחו־דש שעבר הדליפה מיפלגת־העבו־דה כי מנהיגה, שימעון פרס, עמד להיפגש עם חסן, מלך מארוקו. הפגישה בוטלה על־ידי המלך ב־רגע האחרון, אחרי שפרס כבר הגיע לניצה, בדרום צרפת, בדרך למיפגש.

המלך חסן הוא המנהיג המתון והמציאותי ביותר במרחב כולו. ידיעה על פגישה חשאית שעמד לקיים, כביכול, עם מנהיג ישראלי בכיר יכלה רק לחבל במעמדו — מה גם שהיה אז בדרכו אל ועי־דת־הפיסגה המוסלמית במכה. חסן מילא שם תפקיד חשוב, כיו"ר „ועדת־ירושלים" של המדינות ה־מוסלמיות.

התוצאה: פרס זכה בכותרת, אך מלך מארוקו בוודאי לא ישוש לקבוע עימו פגישה נוספת.

פשע דיפלומטי. החודש אי־רעה שערוריה הרבה יותר גדולה. משה דיין פירסם, באישור הממ־שלה, ספר־זיכרונות, ובו גילויים על פגישות שלו עם המלך חוסיין והמלך חסן.

יש הבדל מהותי בין הדלפה של שיחה חשאית, שניתן להכחיש, ובין פירסום הדברים על־ידי בעל הדבר עצמו. הפירסום של פגי־שות חשאיות, שהתקיימו תוך הת־חייבות הדדית לשמור על חשא־יותן, הוא מעילה באמון פשע דיפלומטי. כדי לרומם את עצמו ולמכור את סיפרו, מכר משה דיין את הסודות שבהם השתתף כ־שליח המדינה.

פירסום הדברים אחרי דור או שניים, כשהנסיבות הבינלאומיות השתנו מן הקצה אל הקצה — נס־בלת. אך פירסום בעיצומם של דב־רים, כאשר היחסים נשארו עדי־נים מאין כמותם, הוא מעשה מח־פיר.

המסקנה שיסיקו המלכים: אסור להיפגש עם מדינאים ישראליים. אסור לגעוז בהם בקילשון.

שיח לברז'נייב. הפה ה־דול של דיין לא נשאר בודד. מייד אחריו פתח את פיו אריה דולצין, יו"ר הסוכנות, שהתכוון בשעתו להיות שר־החוץ של הליכוד, לפני שדיין חטף ממנו את הפרי.

גילה דולצין: נשלח שליח חשאי לליאוניד ברז'נייב כדי לשכנע אותו לאפשר טיסה ישי־רה של יהודים מברית־המועצות לישראל, בלי חנייית־ביניים בווי־נה. הכוונה: למנוע מהיהודים את האפשרות הפיסית „לנשור" ולהגר לארץ שבה הם בוחרים.

לפי דולצין, ברז'נייב נטה להס־כים, אך מישהו בצמרת הסובייטית חיבל בכך.

גילוי זה לא היה רק מעילה באמון ופיטפוט חסר־אחריות. הוא גם חיבל בכל אפשרות לחדש את המאמץ ולשנות את ההחלטה. גם הסובייטים למדו, בוודאי, כי אסור לנהל מגעים חשאיים כלשהם עם הצמרת הישראלית — הפה הפתוח אינו משאיר מקום לדיפלומטיה.

השיא בא השבוע, כאשר פי־סם עורך ל'אכספרס הפאריסי, איוו קין, שביקר לאחרונה בארץ, כי המלך חוסיין טס לפני חמש שנים לתל־אביב והתאכסן בבית־ההארחה הסודי של הממשלה.

פירסום כזה, שיכול היה לביא רק ממקורות ישראליים, תקע סכין בגבו של המלך העומד עתה בהת־קפה חריפה הן מצד סוריה, הן מצד מצריים.

בשעה שראשי המערך מפטפטים על „אופציה ירדנית", יחשוב המלך פעמיים לפני שיסכים בעתיד אף לדבר עם שליח ישראלי.

הזדאה מבישה. נראה כי מישרד־החוץ הישראלי השלים עם המצב. אחרי שפורסם בארץ דו"ח סודי של השגריר הישראלי בקא־היר על פגישתו עם נשיא־מצריים, לא נמסר הדו"ח של שר־החוץ על פגישתו עם נשיא ארצות־הברית ואנשיו לשרי ישראל. יצחק שמיר שלח רק „דו"ח תמציתי", וגם זה נמסר לשרים רק בעל־פה. כדי שלא יוכלו להדליפו מילה במילה.

קשה להעלות על הדעת הודאה מבישה יותר בפשיטת־רגל מדינית ומוסרית.

סקוטים מציגים ערוותם אחרי־הניצחון
הכל אהבו אותם, והם אהבו את הכל

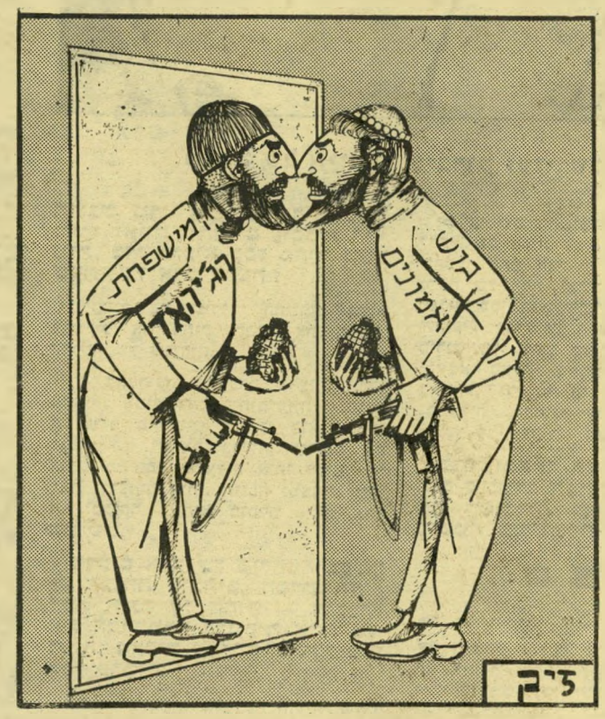

בבואה נאמנה